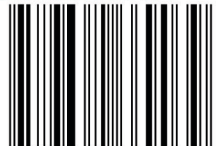

ISBN 978-966-2669-03-9

9 789662 669039 >

СЛОВО *Просвіта*
Без мови немає нації!

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ТИЖНЕВИК

Засновник: Всеукраїнське товариство «Просвіта»
імені Тараса Шевченка

Реєстраційне свідоцтво KB № 4066 від 02.03.2000 р.

Передплатний індекс — 30617

Головний редактор тижневика
і керівник проекту
«Бібліотека «Слова Просвіти» —
Любов ГОЛОТА

Адреса редакції: вул. Хрещатик, 10-Б, м. Київ, 01001.

Тел./факс: (+38044) 278-01-30

E-mail: slovo_prosvity@ukr.net

Web: slovoprosvity.org

Олег ЧОРНОГУЗ

**КУДИ ВАС НЕСЕ,
БРАТТИ НАШІ?!**

Київ
Український пріоритет
2011

ББК 66.2(4УКР)

Чорногуз О. Ф.

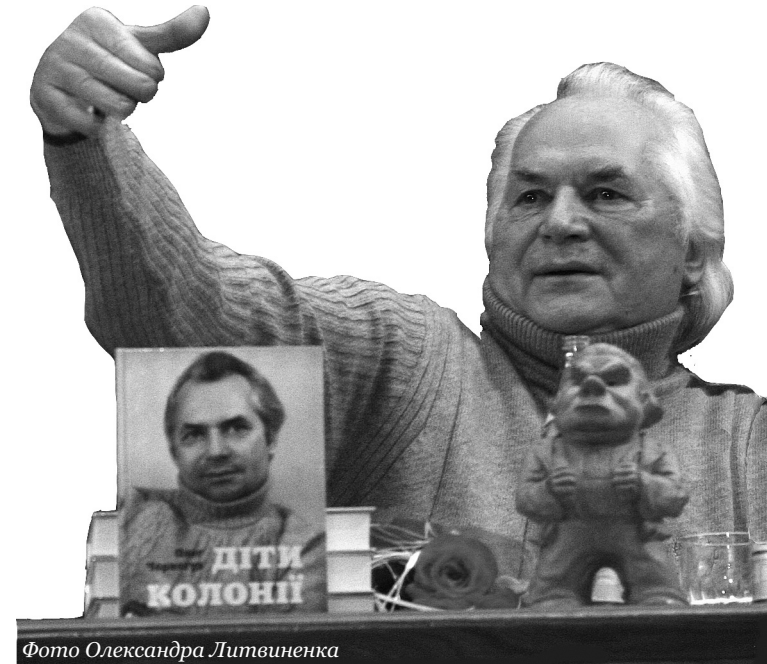
Ч75 Куди вас несе, брати наші?! / Олег Чорногуз;
упоряд.: Л. Голота, Є. Букет. —
К.: Укр. пріоритет, 2011. — 32 с.
(Бібліотека «Слова просвіти» ; кн. 3).

ISBN 978-966-2669-03-9

Культурологічний просвітницький тижневик «Слово Просвіти» Всеукраїнського товариства «Просвіта» здобув популярність серед української інтелігенції як єдине в Україні видання, що неухильно пропагує українську національну ідею на прикладі діяльності громадської організації «Просвіта», її 140-річної історії. У третій книжці серії «Бібліотека «Слова Просвіти»» статті 2010–2011 років автора нашого часопису Олега Федоровича Чорногуза — відомого українського письменника, журналіста, редактора журналів «Перець» та «ВУС», лауреата літературних премій ім. Остапа Вишні, Івана Багряного, родини Воскобійників, Михайла Стельмаха, Олесе Гончара, Євгена Плужника.

Упорядники серії Любов Голота, Євген Букет.

© Редакція тижневика «Слово Просвіти», 2011.

Олег Чорногуз

КУДИ ВАС НЕСЕ, БРАТИ НАШІ?!

Коли я чую хоча б одне слово про Москву, мені одразу чомусь хочеться москалів запитати: «Господа москалі, ну, за що ви нас так сильно любите, що жодного дня без нас прожити не можете? Ні один сусіда, що межує з нами, не виявляє такої палкої, такої вірної любові до нас, як ви. Ніхто з них не проситься ані в брати наші, ані в родичі наші, ані в дім наш. Тільки ви. Одні-єдині. Минуло всього 20 років. Усього 20 років, як ви без нас і ми, слава Богу, без вас. І ви вже не витримуєте цього раптового розлучення. Ви вже кричите на всю планету

нашу, як несподівано покинута дружина, що ніхто так не любить нас, як ви. Ми вам дякуємо, дорогі ви наші москалі, за вашу вірну і палку понадтрьохсотлітню нечувану в історії людства любов, але поки що дайте нам спокій і дайте нам спокійно розібратися і зі своєю любов'ю, бо й у нас вона, після вас, трохи різна.

Поки що полюбіть самі себе, а якщо вже не можете й справді без любові до свого ближнього, то хоч тимчасово полюбіть китайців. Хоч років з 20 полюбіть їх. А ще краще — років з 356. Вони ж, китайці, — також ваші найближчі сусіди. Полюбіть їх. Полюбіть їх щирою любов'ю, відкритою для всіх (як ви кажете, а не тільки для українців), і хоч на якийсь час заспокойтеся. Звикніть до своїх східних сусідів. Може, з часом і в них ви знайдете щось спільне у вашому родовому корені. Може, вони раптом вам стануть набагато ближчі, аніж українці. Полюбіть їх і дайте нам нарешті розлучення. Ви ж під час останнього (дай Боже, щоб він був останнім!!!) розподілу нашого і спільного майна забрали від нас усе, що хотіли. Навіть набагато більше, ніж належить вам, і ви щоденно, як всепланетарні жебраки, ще щось у нас просите. Посоромтесь. Майте хоч трохи московської гордості. Чого вам ще не вистачає? Землі? То ви обробіть хоч ту, що простяглася на одну шосту планети і до Уралу, і поза Уралом. Не можете самі обробити — запросіть туди корейців, в'єтнамців. Вони, як і китайці й українці, — також працелюбні народи. Повчіться у них працювати. Не все життя вам тільки з багнетами на плечах по планеті неозорій бігати. Може, й не всі хочуть, щоб ви на кінчиках тих багнетів усім без винятку приносили в дім найпередовішу в світі московську культуру,

релігію й цивілізацію. Не будьте такі щедрі. Залиште щось і собі. Ну, навіщо вам безплатно просвіщати той дикий Захід чи Схід разом із Японією? Вам же казав ваш геній, якого ви спочатку обпльовували, а потім також палко полюбили, незважаючи, що в нього «хохлацьке коріння». Маю на увазі Івана Денисовича, що ГУЛАГ написав. Вибачте, Олександра Солженіцина. Він же чітко вам наказував і просив, як своїм, ідучи у краці й справедливіші світи: «Обустройте Росію». Так облаштовуйте її. Навіщо вам Чечня, Грузія, Абхазія, Південна Осетія, Дагестан, Інгушетія, а тепер ще Крим, Керченська протока, а потім і вся Україна? Ви й так відхопили від тієї України незміряно, починаючи від Стародубського полку (полк Івана Скоропадського, а нині Білгородська область, яка чомусь опинилася по той бік українського кордону) аж до Таганрога. Щастя ваше ще й у тому, дорогі ви наші брати, що у нас така молода, без молочних зубів, українська дипломатія. Вона навіть аби й рота розтулила, то вас не вкусить, бо, по-перше, нема чим (бракує ж молочних зубів), а, по-друге, у неї перед вами весь час її молода душа тремтить — все та душа боїться образити вас, борони Боже, навіть по-братньому.

А ви все спішіте кудись. Зупиніться, «старші брати» наші. Куди вас несе?! Зробіть привал. Віддихайтесь. Скиньте чоботи, провітрить ноги з мозолями. До Індійського океану ще далеко. Та й чого ото до нього йти обов'язково через Україну, Польщу, Фінляндію, коли є коротший і пряміший шлях? Просто з Москви на південь, до Калькутти і Делі, а далі вже до пляжів Індійського океану, не завертаючи в Україну. Чи ви хочете водночас прихопити й нас, українців, щоб і ми по-

мили чоботи в Індійському океані й перейшли на літню форму військового одягу? Так воно нам ні до чого. По-перше, в тому океані, кажуть, водяться акули й електричні скати. По-друге, ми й самі — південний народ. По-третє, ми найчастіше носимо чоботи на плечах, щоб вони довше збереглися. По-четверте, у містах майже всі перейшли на черевики й босоніжки. А по-п'яте, у нас є де мити ті чоботи. А якщо заберете Чорноморський флот з нашої території й кинете якір десь біля Калькутти, то ми тоді в Чорному морі без фекалій і тіло грішне помиємо, й навіть обличчя.

Подумайте, брати наші, Бог би вас забрав від нас. Добре подумайте, бо до Індійського океану дорога далека. А ще просив би вас, чи порадив би по-братньому вам: не треба постійно землю сусідів їхньою кров'ю зрошувати й удобрювати тілами їхніми. Та й тілами своїх солдатів не варто, як і тілами мирних жителів сусідніх республік чи держав. Хоч раз на них і на життя своє погляньте крізь об'єктив, але не снайперської гвинтівки. Вони такі самі люди, як ви, тільки трохи кращі. Бо не хочуть ні з ким воювати, ні в кого землю відбирати. Ну, не карати ж їх за це смертною карою. Хай собі моляться своєму Богу чи Аллаху. Хто вже кого там вибрав. Хай розмовляють тією мовою, яку їм подарував Бог чи Аллах. Ну, чого ви хочете, щоб усі без винятку і всюди розмовляли тільки вашою мовою, жили тільки так, як ви їм накажете? Що ви за народ такий? Хто вас таких щедрих на цю землю прислав? Звідки ви тут з'явилися? З якої планети чи сузір'я, що ні на кого із землян не схожі? Що ви за плем'я таке? Войовниче і ненаситне. Коли вже ваша широка російська душа заспокоїться? І де на якому краю землі?

Дайте відповідь, як запитував вас великий українець і великий російський письменник Микола Гоголь.

Відповіді не дає. І нема вам спокою на цій землі. Ви й далі мчите кудись без вітрил і глобуса, заплющивши очі, налиті кров'ю. І де кінець тому вашому всепланетарному бігу по землі, як і де початок його?

Ніхто відповісти не може, навіть російська душа, яку «умом, як і Росію, не понять». А без розуму так не хочеться жити на цій планеті...

Слово Просвіти. — 2010. — 20-26 травня.
— Ч. 20 (553). — С. 5.

ДІТЯМ КОЛОНІЇ

Почну із загальновідомого: в будь-якій колонії, яка раптом стала самостійною і незалежною державою, ще тривалий час панує мова колонізатора: Індія, Малайзія, більшість країн Африки. Вчорашня п'ята колона, яка не може змиритися з рівністю з учорашнім рабом, усіляко чинить опір, продовжуючи висувати імперські теорії про так звану меншовартість корінного населення, нездатність до самостійного життя, неповноцінність його мови щодо протокольних записів чи науково-промислової групи неологізмів, які народжувалися на лінгвістичній базі мови окупанта, залишаючи мові корінного населення оспівувати тільки довкілля, своє «золоте минуле», і той день, коли корінний мешканець був господарем на своїй землі, а не рабом. Був не рабом, жив без зайди, окупанта, пригноблювача.

Кожний екс-колонізатор, втрачаючи ґрунт під но-

гами, всіляко намагається утриматися на колись загарбаній землі: вдається не тільки до висміювання мови, звичаїв, одягу, традицій корінного населення, а й до фальсифікації історії, наочної агітації, як нібито конкретних фактів. Мовляв, подивіться, чого досягла ваша «бананова республіка» за часи нашого панування — вирости міста, заводи, фабрики, ви збагатилися на пам'ятники, ми вам залишили автостради й залізниці, збудували аеродром. Досі ставимо пам'ятники тим, хто утвердив вас як націю, при цьому не згадуючи про її майже докорінне винищення. І найстрашніше — це підкуп: посадами, грішми, маєтками. Підкуп тих, кого в народі одразу охрещують зрадниками, політичними повіями, яничарами, манкуртами, безбатченками.

До тих, які за «шмат гнилої ковбаси і рідну матір продаси» сьогодні можна віднести різних симоненків, лавриновичів, волг, сівковичів, голубів, скачків, ростиславів іщенків і ще сотню-другу яничар.

У цьому Партія регіонів, як і п'ята колона (комуністи, прогресивні (читай — агресивні) соціалісти й інші вороги українського народу), досить чітко і планомірно проводять колонізаторську політику, яка поділяється на три основні етапи.

Етап перший: проголосити, що відбувається насильницька українізація російськомовного населення України. Насправді цього й близько немає і не було, хоча постає питання: а чому має відбуватися насильницьке зросійщення?

Етап другий: після проголошення статусу російської мови як регіональної, надати їй статусу офіційної в Україні. Тобто державної.

Етап третій і останній: зросійщення всієї України. Сумна й відома всім аксіома: нема української мови, нема українського народу, нема української держави. Далі — здача України Москві.

Одним із трубадурів цієї імперської ідеології імені Затуліна — Корнілова є Вадим Колесніченко, який, безперечно, увійде в історію нашого народу, як політична повія серед найганебніших зрадників українського народу поруч з батуринським Носом, гетьманами Брюховецьким, Тетерею і їм подібними покидьками.

До цих сумних і відомих усім роздумів мене спонукали виступи кремлівських холуїв про регіональну мову в Україні — російську, яку Партія регіонів увела в свою регіональну конституцію і подала на розгляд Верховної Ради.

Зауважу: цю заяву роблять не росіяни, цю заяву роблять, з дозволу сказати, депутати з українськими прізвищами. Ці московські лакузи, сьогодні продавши за тридцять срібних рідну мову, завтра нам, українцям, знову принесуть сльози, горе, війни в гарячих точках в інтересах Московської імперії й цинкові гроби для наших матерів із тих далеких невідомих імперських точок. Ось, що таке російська мова Путіна і Медведєва. Це не мова Буніна і Толстого, як і в гітлерівських головорізів німецька мова не була мовою Канта і Шиллера.

Для мене російська мова Путіна і Медведєва в Україні — це смерть України.

Для мене російська мова в Україні — це злочин без кари. Це, як смерть за вказівкою Сталіна десятків тисяч моїх безневинних земляків у перші дні війни в парку імені Горького моєї рідної Вінниці.

Для мене російська мова — це за спиною ще живого Богдана Зіновія Хмельницького розподіл України на регіони — Лівобережну і Правобережну: між Польщею і Московією.

Для мене російська мова — це засудження й анафема Собору РПЦ на «київські новіє книгі» П. Могили, К. Ставровецького, С. Полоцького.

Для мене російська мова — це спалення оригіналів українських літописів, письмової спадщини Київської Русі, трактатів Хмельницького, Виговського як нашої історичної пам'яті, а натомість кілька копій, переписаних німцем Федором Івановичем Міллером та Мусінім-Пушкіним.

Для мене російська мова — це указ Петра I про заборону книгодрукування українською мовою і вилучення текстів із церковних книжок.

Для мене російська мова — це злодійство серед білого дня перед усім цивілізованим світом: прибрати чужу назву сусідньої держави і закріпити її на всіх мапах світу — «Московську державу» на «Русскую імперію» (1713 рік).

Для мене російська мова — це розпінання України на всіх хрестах і дорогах. Це кайдани і каналські роботи, це знищення до нігтя українського населення таких міст, як Батурин, Перевалочна, зруйнування Січових залог і жорстокі перські походи з московським царем-імператором, тисячі смертей і мільйони козацьких кісток під фундаментом нової столиці Московії — Петербурга (та сама епоха Петра I).

Для мене російська мова — це наказ Петра III переписати з української мови російською всі державні постанови і розпорядження.

Для мене російська мова — це указ Катерини II про заборону викладати українською мовою в Києво-Могилянській академії (1753 рік).

Для мене російська мова — це суцільна зрада українського народу «старшим братом» на всіх етапах нашої спільної історії. Коліївщина, коли після «дружнього бенкету» з московським генералом Гуровим, який нібито прийшов на допомогу українцям, зв'язали сонних Запорожців і Гонтю і здали полякам (1768 рік).

Для мене російська мова — багнети і мушкетні постріли московських військ генерала Теккелі у груди запорозьких козаків, які зустріли хлібом-сіллю своїх нібито братів по вірі й по крові; підступне, по-московськи зрадливе знищення Запорозької Січі (1774).

Для мене російська мова — це заборона Синоду РПЦ друкувати та використовувати український буквар (1769 рік).

Для мене російська мова — закриття українських шкіл при полкових козацьких канцеляріях і суцільна кров, кров українців від багнетів московських «братів» (1775).

Для мене російська мова — це «завоевание Сибири и покорение Крыма» (Олександр Грибоєдов «Горе от ума») устами московських поетів і пензлями художників.

Для мене російська мова — це «смирись Кавказ — идет Ермолов» Олександр Пушкін.

Для мене російська мова — це депортація великих і малих народів Московською імперією в «Сибір неісходімую».

Для мене російська мова — розгром Кирило-Мефодіївського братства і ще жорстокіше переслідування

української мови і культури. Заборона кращих творів українських письменників.

Для мене російська мова — це вічне заливання гарячого сала за шкіру українця.

Для мене російська мова — це суцільна кров, яку з українця точив «старший брат», набагато молодший за часом народження. Тією кров'ю ми писали свою історію, щоб потім, читаючи її, постійно пити бром і розмірковувати над тим, чому це називається дружбою двох братніх народів.

Для мене російська мова — це закриття навіть недільних українських шкіл для дорослих у Московській імперії (1862 рік).

Для мене російська мова — це указ головного жандарма Московської імперії Валуєва не давати цензурний дозвіл на друкування українськомовної духовної і популярної освітньої літератури, оскільки «ніякої окремої малоросійської мови не було, немає і бути не може». От тільки невідомо: чому так, і як сталося у світі, що понад 30 мільйонів населення (мабуть, більше ніж тоді було «великоросів» від Дону до Вісли) розмовляло саме українською мовою і в нас, українців, не було інквізитора Сталіна і ніхто нас насильно не українізував за всю історію нашої Руси-України.

Для мене російська мова — це чітке роз'яснення міністра освіти Росії Д. Толстого — «кінцевою метою освіти всіх іногородців незаперечно повинно бути обрусіння» (1870 рік).

Для мене російська мова — це Емський указ Олександра II про заборону українських вистав, співів ук-

раїнських пісень і друкування нот з українським текстом (1876 рік).

Для мене російська мова — це чергова заборона викладання навіть у народних школах та виголошення церковних проповідей українською мовою (1881 рік).

Для мене російська мова — це заборона українських вистав в українських губерніях Московської імперії (1888 рік), Олександр III.

Для мене російська мова — це заборона перекладати російську літературу українською (1882 рік).

Для мене російська мова — це заборона друкувати українські книжки для українських дітей (1892 рік).

Для мене російська мова — це закриття прем'єром Столипіним усіх українських культурних центрів, товариств, видавництв, заборона читання лекцій українською мовою, заборона створення будь-яких не московських клубів (1910).

Для мене російська мова — це постанова Сьомого дворянського з'їзду в Москві про винятково російськомовну освіту і неприпустимість вживання інших мов у школах Московської імперії (1911).

Для мене російська мова — це заборона відзначати 100-літній ювілей Т. Г. Шевченка і ліквідація української преси (1914 рік).

Для мене російська мова — це кампанія зросійщення в Західній Україні, заборона українського слова, освіти, Церкви (1914 рік).

Для мене російська мова — це чергове загарбання України московськими більшовиками (1918–20 рр.).

Для мене російська мова — це кров і смерті, вико-

лювання очей московськими багнетами навіть мертвим українським студентам під Крутами (1918 рік).

Російська мова для мене — це постріли в скроню без суду і слідства головорізами Муравйова на вулицях Києва тільки за те, що кияни розмовляли українською мовою і дехто ходив у вишиванках (1918 рік).

Російська мова для мене — це червоний кривавий терор в Україні, організований Сталіним–Леніним (1920).

Російська мова для мене — це принесене в Україну московськими сатрапами канібальство (1921).

Російська мова для мене — це знищення золотого фонду українства — наших прославлених на весь світ хліборобів, які закінчили своє життя у тайзі й тундрі (1932).

Російська мова для мене — це голодомор, геноцид, етноцид мого народу (1933).

Російська мова для мене — це постріли трійки у скроню кожного українця за його право розмовляти і писати українською мовою (1937).

Російська мова для мене — це гарматне м'ясо з моїх рідних братів, яких червона московська імперія кидала без одягу, харчів і зброї в пащу гітлерівських окупантів (1943).

Російська мова для мене — це мільйони біженців на Захід до приходу других советів в Україну (1943).

Російська мова для мене — це постійна депортація малих і великих народів із рідних земель (1944).

Російська мова для мене — це суцільна асиміляція народів Московської імперії: червоної, білої, загарбницької.

Російська мова для мене — «етіх хахлов надо убівать, резать, вешать, топить, виселять». Ростріли, постріли, смерті. Це за 300-літнє з величезним гаком безжальне винищення мого українського народу московським зайдою. Це, коли нас було 30 мільйонів і стільки ж залишилося. Це, коли московитів було двадцять мільйонів і стало 130 мільйонів. І все це одним словом називається — дружба.

Російська мова для мене — це виселення з рідної землі мільйонів українців на землі вічної мерзлоти тільки за те, що вони хотіли волі й незалежності (1945–1948рр.).

Російська мова для мене — це винищення кращих синів мого народу не тільки в Україні, а й за її межами: Виговські, Богуни, Войнаровські, Коновальці, Петлюри, Бандери, Ребети, засуджені до смерті Шумуки, Лук'яненки.

Російська мова для мене — це Сибір і Колима.

Російська мова для мене — це Соловки і Сандормох.

Російська мова для мене — це мордовські табори української інтелігенції. Це смерть Василя Стуса і Валерія Марченка.

Російська мова для мене — це скривавлені багнети у державах різних народів світу.

Російська мова для мене — це 21 січня, коли до могили Тараса Шевченка в Каневі піднявся Олекса Гірник із Калуша, розкидав по схилах Чернечої гори тисячу власноруч написаних листівок: «Протест проти русифікації українського народу. Олекса Гірник. На знак протесту спалююсь». Після цього облив себе бензином

і підніс до грудей запальничку. Так починався 1978 рік — рік будівництва «єдиного советского народа і єдиного русского языка».

Російська мова для мене — це «мочить чеченців в собствених сортірах». В понеділок покончим с Чечнью. Во вторник возьмьомся за хахлов!» (1994—96).

Російська мова для мене — це рostrіл приспаних газом у Норд-Ост 18-річних чеченок, і куля кожній з них в скроню персонально.

Російська мова для мене — це блюзнірство якоїсь танцюристки з поламанною ногою чи то головою Могилевської, яка дозволяє собі безапеляційно по-валуєвськи заявляти у телепередачі «Свобода слова», що в «Киеве никогда не разговаривали на украинском языке». Це може заявляти особа, яка в руках ніколи не тримала найелементарнішого підручника історії. Навіть московського.

Російська мова для мене — після цих вищеназваних і неназваних указів уже мова фашиста, расиста, шовініста, окупанта і людиноненависника. А кожний служка — экс-українець, негідник і покидьок, щоб мені там не доводили корнілови, затуліни з бабуріним разом узяті.

Російська мова для мене — це заяви экс-президента РФ Путіна про наведення ракет на Україну.

Російська мова для мене — це постійні погрози жиріновських, затуліних, лужкових, бабуріних про превентивні атомні удари по Україні; їхні заяви про Крим як «ісконно русскую землю», і місто Севастополь «ісконно русской город русской слави».

Російська мова для мене — це суцільне знущання і

зневага мого народу встановленням пам'ятників гнобителям України, руйнівникам Запорозької Січі й знищення автономії України в роки незалежності і нібито соборності України: Катерині II і тирану Сталіну.

Російська мова для мене — це мова не тимчасового гостя в Україні, це мова гнобителя, загарбника й окупанта.

Російська мова сьогодні в незалежній Україні, якщо Україна соборна і незалежна, для мене — це смерть моєї мови, це смерть мого народу, це смерть моєї незалежності, це смерть України і це її останнє поневолення. Останнє і навічне. Як вічною буває тільки смерть. Чи розуміють ці московські вищеназвані і не названі мною найманці і тушки? Це новий короткий курс історії ВКП(б) за Д. Табачником. А це мій короткий курс «русского языка», після якого над нашими чорноземами може знову злетіти тільки чорний ворон з чорним дзьобом, з чорним піднебінням. З моторошним коротким, мов постріл, криком — ККРЯ!

Слово Просвіти. — 2010. — 17-23 червня.
— Ч. 24 (557). — С. 4.

КРЕМЛІВСЬКА ПРОВОКАЦІЯ СВІТОВОГО МАСШТАБУ

«Якби українці знали свою історію, подій у Львові можна було б уникнути», — сказав Віктор Ющенко. Усі ці речі відомі і чи варто їх сьогодні повторювати? Але, час від часу, все-таки слід нагадувати. Нагадувати хоча б тому, що саме з такої кремлівської провокації, яка тра-

пилася 9 травня 2011 року в Україні, у липні 1940 року розпочалася клікою «батька усіх народів» — Сталіним окупація трьох прибалтійських народів, із яких Москва утворила Прибалтійський військовий округ (ПриБВО), стерши навіть пам'ять про корінне населення: литовців, латишів, естонців. За рік до цього, за домовленістю з соціалістом Гітлером, той же улюбленець симоненківців соціаліст Сталін розпочав Другу світову війну, намагаючись повернути у Московську імперію «ісконно рускіє землі» — Фінляндію. Але несподівано дістав по писку і тоді рушив на Польщу, яка також входила свого часу до складу Московської імперії. Саме тоді двом соціалістам — Гітлеру і Сталіну — захотілося загарбати Європу, а то й увесь світ, під свої хижачькі гербові крила двох тоталітарних антилюдських режимів. Для цього, як відомо, Сталін і Гітлер навіть уклали «мирний» пакт Молотова—Ріббентропа, а Йосип Віссаріонович відмовився від союзників — Франції і Англії — проти гітлерівської Німеччини, бо до 22 червня 1941 року Сталін мав за свого найближчого і найріднішого приятеля Адольфа Гітлера. Може, саме тому після підписання договору фюрер заявив: «Ще восени 1938 року я вирішив іти разом зі Сталіним... Сталін і я — єдині, хто дивляться в майбутнє. Так, я найближчими тижнями на німецько-радянському кордоні подам руку Сталіну й разом із ним приступлю до нового поділу світу». За це він підняв чарку. Йосип Сталін не забарився зі взаємністю, і в Москві, під час невеличкого фуршету підняв келих і виголосив тост за Адольфа Гітлера: «Я знаю, как сильно германская нация любит своего Вождя, и поэтому мне хочется выпить за его здоровье». Після капітуляції

Польщі, браття-союзники 22 вересня 1939 року в Бресті (Білорусь) провели спільний парад. Як мовиться, коментарі зайві.

Згадаймо й нещодавню власну історію. Як всенародне попередження для всіх українців — Сходу і Заходу, Півночі і Півдня. За десятки днів до прийняття у Верховній Раді необдуманого законопроекту про червоний прапор у пресі з'явилося повідомлення, що Москва незадоволена правлінням Віктора Януковича. 18 квітня колишній глава секретаріату Віктора Ющенко — Олег Рибачук — по 5 каналу на всю Україну заявив, що «гарячі чи розумні, чи компетентні голови у Москві продумали такий сценарій, який називається умовно «киргизьким». Нагадаємо, що в Киргизстані кілька тисяч озброєних і радикально налаштованих молодих людей змінили владу в країні. Після цього Киргизстан готовий вступити до Митного Союзу. Згадаймо: про Митний Союз ішлося під час останнього візиту Путіна до Києва. Але номер не пройшов. Далі, за словами Олега Рибачука, «згідно з кремлівським сценарієм, після того, як ситуація в Україні дестабілізується, до влади прийдуть інші особи, повністю контрольовані Москвою». Свідчення цього — львівський сценарій. Під цей сценарій на пагорб Слави у Львів задалегідь прибули навіть режисери із «Мосфільму», які разом із російськими ЗМІ зайняли місця, де за їхніми даними і мали відбуватися львівські події, спровоковані «Русским єдінством», «Родіною», «Дозором».

Ймовірно, що на цю провокацію могли піддатися і гарячі голови зі «Свободи» та деякі емоційні львів'яни, коли помітили, що «наших б'ють». Саме на це й розраховували кремлівські кінорежисери, щоб того ж дня

Україну показати в таких непривабливих відтинках по всіх світових телеканалах.

Політично короткозорій львів'янці Ганні Герман мені хочеться порадити (вона ж усім дає такі поради і подає їх, як істину в останній інстанції), щоб назавжди запам'ятала неписаний московський закон: там, де щось світить позитивне Україні, — в Європі чи у світі, — там закінчується будь-яка любов і елементарна повага Москви до України. Ось і свіжий приклад: закінчилася московська тимчасова любов після візиту Путіна до Києва 18 квітня і до Януковича, і до України, закінчилася та любов і після обіцянки Європою «асоціативного членства в Євросоюзі», не кажучи вже про «Митний Союз» і «Євро-2012». Чим львівський «януковичгейт» — не плівки майора Мельниченка чи «фашизм» і «неонацизм» Віктора Ющенка, в якого «дружина американка — агент ЦРУ»?! Мабуть, не випадково навіть регіоналка Олена Бондаренко на «Шустер лайв» проговорилася, що це московський сценарій, влаштований Кремлем. А вона ж до Президента і Олександра Єфремова ближче. Їй видніше. Так що, даремно старалася на згаданій політичній виставі радник Президента Ганна Герман, аби догодити колесніченкам, іронічно захищаючи і виправдовуючи з властивим їй цинічним єхидством «професійних московських журналістів», які ще зночі, вочевидь, зайняли вигідні для політичного торгу місця.

* * *

А тепер невеличкий екскурс. Ця промосковська провокація розпочалася зі звичайного папірця, який підсунула Москва. Цей держдумівський папірець — Закон «Про червоний прапор» хтось із комуністів приніс

у Верховну Раду. «Мудрагелі» із більшості у Верховній Раді переклали українською мовою. До коми і до титли. Після перекладу московський папірець став українським законопроектом. За цей законопроект 21 квітня промосковська більшість Верховної Ради і проголосувала, підтягнувши до компартійної братії регіоналів і гнучкошиїнків із партії Литвина, на чолі з пластиліновим спікером паном Литвином, який грається в політику, перед носом не бачачи найближчої перспективи. Зокрема і своєї власної. Потім верховнозрадівська комедія продовжила розіграватися на політичних виставах Шустера–Кисельова, за участю апологетів Кремля. Відомому українофобові від партії регіонів — Колесніченку підспівували представники промосковських, якщо не сказати московських організацій «Родіна» (горезвісний Ігор Марков) і «Русское єдінство» в Україні. Саме ця прокремлівська тріада на всю Україну заявляла, що, незважаючи ні на що, вони поїдуть до Львова, оскільки у них у команді є боксери, важковаговики і вони зможуть пограти не тільки м'язами.

Після таких заяв на всю Україну мали б деякі державні органи прокинутися. Бо в цих випадках у головах народжується думка про таке поняття, як профілактика, яка запобігає хворобі. Службі Безпеки України (та й Міністерству внутрішніх справ!) варто було б взятися за цих одесько-кримських молодчиків і застерегти їх. Нічого подібного — й СБУ, й МВС промовчали. Молодчики спокійно виїхали до Львова, озброївшись не лише бітами, а й пістолами, охороняючи величезне червоне полотнище, яке аж ніяк не скидалося на прапор, який замайорів 30 квітня 1945 над Рейхстагом. Лейтенант Червоної

Армії, українець Олексій Берест разом із росіянином М. Єгоровим і грузином М. Кантарією встановили той прапор. М. Єгоров і М. Кантарія стали героями ССРСР, а українець О. Берест потрапив до пермських таборів. Тільки за правління Віктора Ющенка справедливість восторжествувала — за свій берлінський подвиг О. Берест посмертно став Героєм України.

За кілька днів до згаданої всеукраїнської провокації, яку передбачив мер міста Львова Андрій Садовий, можна було запобігти львівським подіям. Мер Львова у прямому ефірі звертався до правоохоронних органів, застерігав, що готується всеукраїнська провокація. До мудрих слів мера Львова пана Садового столичні очільники у Києві не прислухалися, по суті, підтримавши промосковську провокацію молодчиків «Русского єдінства», «Родіни», на знаменах якої є уже смерть одеського студента — українця Максима Чайки.

Не покарають прокремлівських і верховнозрадівських провокаторів і сьогодні. Саме про це заявив на телебаченні ще до розслідування начальник Департаменту громадської безпеки МВС України, генерал-майор міліції Віктор Ратушняк: провокації 9 травня у Львові, мовляв, здійснювали люди з пов'язками Всеукраїнського об'єднання «Свобода». Про одесько-кримських молодчиків — провокаторів із пістолетами в руках він не згадав ані словом. Тепер колесніченки, сімоненки і добкіни — з Харкова, Луганська, Донецька та ще й російські комуністи — збираються 22 червня поїхати до Львова.

Могилами червоноармійців вкрита вся Україна. Хотілося б запитати деяких «одеситів» і «кримчаків»: ви хочете вклонитися воїнам Другої світової війни, по-

класти квіти на їхні могилки, віддати шану пам'яті? То чому ж саме цей скорботний День хочете відзначати у Львові, тільки не з квітами, а з бітами і пістолетами в руках? Чому б одеситам не розшукати сьогодні прах тисяч поранених червоноармійців, яких енкаведисти, відступаючи, вивозили з військових шпиталів вантажівками і «висипали» просто в Чорне море? Чому севастопольці не покладуть квіти на вшанування тих, яких по дотах, дзотах підривав контр-адмірал Ф. С. Октябрський? Там лежить прах солдатів, моряків, інженерів-будівничих тих дзотів, лікарів, медсестер і санітарок. Сам Октябрський відлетів 29 червня 1942 року у Ставку Главкома до Москви на американському «Дугласі», під автоматні черги захисників Севастополя. Контр-адмірал обдурив Ставку, запевняючи, що солдат і моряків не більше 2-х з половиною тисяч. Насправді — близько ста тисяч. Тільки у полон потрапило 78! Того дня Ф. С. Октябрський не взяв на свій «партійний» літак жодного пораненого севастопольця, рятуючи свою шкуру і, очевидно, саме за це в 60-ті роки отримав Героя?

Чому? Чому? Чому? Політика заважає? Представництво у партії, її ідеологія?

Чому б «правдошукачу» із Львова, історику, Александру Свістунову: «Русский блок — партия выбора цивилизационного пути» разом з Ігорем Марковим, лідером партії «Родина» та лідером партії «Русское єдінство» Сергієм Аксьоновим не відгукнутися на Закон Держдуми та не розгорнути червоне полотнище над головою і не виїхати під Москву чи під Сталінград — «на поля сраженій» і, нарешті, перепоховати ті солдатські про-

стрілені черепи, якими граються й досі хлопчики у футбол? На це часу нема в українофобів — є час приїхати до Львова і влаштувати 22 червня «другу серію» тієї ж прокремлівської провокації! Саме про це заявили комуністи з України (П. Симоненко) і Російської Федерації (Г. Зюганов): «Ми 22 червня пройдемо маршем по вулицях Львова».

А чому не Москви, Сталінграда, Севастополя, Одеси, Хатині? Чому б товаришам Симоненку і Зюганову не прихопити з собою товаришів Цибенка, Голуба, Александровську і молодого та енергійного одесита Царькова (комуністи-нардєпи у ВР), взяти на плечі по лопаті і під червоним бойовим прапором із написом — «Комуністи, вперед!» — не виїхати на підмосковні поля і не поховати по-людськи останки воїнів Червоної армії, черепи яких обвітрюють і висушують буревії і сонячні промені? Тож за лопати, товариші! Бо одне — ляпати язиком, а друге — копати лопатою.

Осуджуючи на словах новоявлених капіталістів, насправді ж симоненківці злигалися з капіталом (не Карла Маркса) всеукраїнських шахраїв, яких у нас чомусь називають «олігархами». Тепер, підкріплені фінансами і посадами, неокомуністи зі старими замашками вже сидять на шиї українських трудящих. Залишився останній комуністичний етап — вилізти на українську голову і як 1940 року (під час окупації Прибалтики Советським Союзом), від імені компартії закликати «великий російський народ» в Україну і приєднати її, Україну, до «братнього» народу під гаслом «навіки разом». Але спочатку до 22 червня 2011 року, у неокомуністів, що в Україні, ще великі плани:

а) на угоду Кремлю позбавити спочатку Львів футбольного чемпіонату 2012 року;

б) позбавити всі міста України, враховуючи Донецьку арену, футбольного чемпіонату 2012 року;

в) запросити на територію України збройні сили інших держав, насамперед війська «старшого брата», аби вони, війська, навели в Україні порядок, як у часи Муравйова. Або хоча б як у Прибалтиці 1940 року.

Для когось це буде маячня публіциста. А хіба не маячнею називалися погрози і заяви по українському телебаченню щодо промосковських молодчиків із Одеси та Криму, котрі приїдуть до Львова і дадуть бій місцевому населенню?! Хіба не про це вони заявляли на політичних виставах у Кисельова і Шустера? Хіба не вони стріляли у львів'ян, озброївшись пістолетами? Хіба не вони убили одеського студента Максима Чайку? Хіба проти них нині порушуються кримінальні справи? Колись судили українців за право називатися українцями. За право любити свій народ і свою Вітчизну. Тепер ніби часи повертаються. Судитимуть тих, у кого стріляли, а не тих, хто стріляв. Заради цього і в ім'я цього 12 травня, 269 голосами народних депутатів Верховна Рада України ухвалила ще один нагальний (!!!) Закон «Про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України 2011 року для участі у багатонаціональних військових навчаннях».

Цей закон хіба не нагадує закон про червоний прапор на всіх установах в Україні 2011 року? Залишилося тільки під цей колір увести ще й збройні сили інших держав і, вважайте, все буде як за перших чи других «визволителів» у Львові, в 1939 і 1945 роках.

Р. С. Не зрозумів Віктор Федорович, що сьогодні Кремлю не потрібні ані георгіївська стрічка, ані червоний прапор, під яким тільки під час форсування Дніпра «великий Жуков» зафарбував Славутич у червоний колір кров'ю саме українців, підтвердивши це своєю цинічною фразою — «чем больше потопім хохлов в Днепре, тем меньше їх останеться для Сибірі». Це був чи не найбільший за всю Другу світову війну червоний прапор із води однієї з найбільших річок Європи.

У Москви оскома, коли вона бачить на українському майдані фестивалі танців — від Севастополя до Львова. Україна об'єднується. І від «Євро-2012» оскома, і від майбутнього, навіть асоціативного! — членства України в Євросоюзі, і від головування України під час чергового європейського саміту, від свободи слова і демократії, які можуть здолати шлагбауми і кордони до Російської Федерації і прищепити свободолюбство московській людині. Ось чому держдумівці разом із нашими комуністами і квіслінгами на кшталт вадимів колесніченків та голубів хочуть у Львові влаштувати черговий марш «советської победы» і знову вивісити червоний прапор, але вже не над Рейхстагом, а на Львівському пагорбі Слави. Ось заради чого готується чергове криваве 22 червня!

Не задумався Віктор Федорович Янукович над тим, що пагорбом Слави Москва не обмежиться і настануть такі часи для промосковського президента, що йому таки захочеться стати проукраїнським та об'єднати, а не роз'єднувати Україну, якщо, звичайно, встигне...

Слово Просвіти. — 2011. — 16-22 червня.
— Ч. 24 (609). — С. 2-3.

СКРИПАЛІ НА ЗАМОВЛЕННЯ, або ВЕРХОВНОРАДІВСЬКІ КВІСЛІНГИ

«Пока не будет инвестиций в миллиарды долларов в развитие украинского языка, — не будет украинского языка», — заявив віце-прем'єр на VII щорічному саміті «Ялтинська європейська стратегія». Із його слів випливає, що нині в Україні, відповідно до Європейської Хартії про мови, слід захищати саме українську мову, а не російську. Звідси вся ота політична тарабарщина про «дику українізацію» в Україні впродовж 20 років незалежності є не що інше, як блеф, звичайнісіньке шоу імені Шустера–Кисельова–дядьків «отечества чужого».

І там же, у Ялті, Б. Колесников після цих слів про інвестування української мови заявляє: у зв'язку із цим (і, вочевидь, не тільки!) Віктор Янукович до кінця свого перебування в кріслі президента України зробить російську мову другою державною. При цьому забув віце-прем'єр сказати, що В. Янукович це зробить руками агентурних покидьків Кремля, які ще досі не прибрані з нашого українського шляху. Тільки завдяки їм та їхнім нечистим рукам він утвердить другою державною мовою російську. І ще раз утвердить, завдяки продажності батуринських носів, а ще точніше — литвинівцям, які поміж комуністів і регіоналів відіграють найганебнішу роль у долі України: здадуть і мову, і Україну.

Шкода, прем'єр-міністр Б. Колесников у своїй заяві не пояснив гостям Ялти, що такої жалюгідності українська мова набула через чотиристалітній колонізований статус України, через нечувану асиміляцію «братнім» народом. Саме тому українська мова сьогодні потребує

не міфічних інвестицій, а державної підтримки, і нам це під силу вирішити, як це вирішувалося і в значно бідніших, аніж Україна, державах, де до влади прийшли патріоти, а не колоністи.

Сьогодні російську мову в Україні фінансують за повною програмою. Фінансують і російські школи, і ВНЗ. Подивіться, українці, на український бюджет: для української мови, української книжки, української газети в Україні немає грошей. Натомість — безплатні поради, які нам надають віце-прем'єри: шукайте, українці, для своєї мови інвестицій. Цинізм вищої марки.

Сьогодні нам кажуть відверто та зухвало: українці, досить вам бавитися в державність — ніякої мови не було, немає і не буде, бо на неї потрібні мільярди (можна було назвати й трильйони), аби довести, що проблему української мови (навіть незважаючи на Європейську Хартію про мови, які зникають) ніколи в Україні не буде вирішено. Бо засіли у найвищих держкріслах чужі нам, українцям, люди. Саме тому народ назвав їх «тушками». І всю цю державну вакханалію українці мають сьогодні усвідомити і змиритися, бо прийшла «тверда рука» навести лад на нашій, уже не своїй землі.

Друга, російська мова для ще не знищеного до решти українського народу — це страшний політичний мінімум у державі — громадянська війна з введенням сусідніх «миротворців», подібно до Абхазії чи Південної Осетії, і страшний максимум — остаточна окупація України сусідньою державою, яка «захищатиме російську мову», на території, де вона «принижена». Ось до чого йдеться. Про комуністів — прислужників Кремля, я мовчу, як і про імпершовіністів на кшталт Єфремова,

Тихонова, Колесніченка, Корнілова і самого благодійника «українського язика» Колесникова. У них таке завдання Кремля, а не українського народу. Бо в цьому випадку постає питання: скільки ж треба інвестицій самому одномовному Б. Колесникову і його компанії, щоб вивчити українську мову? Я глибоко переконаний, що для цього достатньо чиновницького крісла і зарплати. Достатньо лише одного закону, як це робиться в Росії (з якої беруть ці держчинуші приклад): не знаєш державної мови, не можеш зайняти навіть крісла секретаря сільської ради (чи яка там найнижча державна служба в Україні?). І ось тобі всі інвестиції й мільярди. Це Колесников і братія розуміють. Не можуть не розуміти, бо в жодній державі світу не впроваджується принцип Вавилонської вежі (як це творить нині ще один українофоб Табачник). Уявіть: усі народи і народності в межах однієї держави, скажімо, США, де тисячі різнонаціональних емігрантів, з яких складається американська нація, раптом захотіли говорити кожен своєю мовою. Що б тоді вийшло? Біблійне стовпотворіння. Вавилонську вежу ніхто ще не збудував. Це засвідчує і Святе Письмо. Табачник, Колесников і О. Єфремов, за підтримки продажних литвинівців і колесніченків, раптом захотіли застосувати в Україні принцип побудови Вавилонської вежі для Української держави на 20-му році її Незалежності. І це в унітарній країні. У постколоніальній державі, де під час геноциду корінного населення відбувся великий обмін кадрами з «братньою» республікою, де в часи Розстріляного Відродження знищили національні кадри, золотий фонд — селянство, а недобиті і недомучені заселили Далекий Схід і неозорі

сибірські простори. Обмін кадрів повторився і в часи «других советів» у Західній Україні, коли прописували у великих містах не представників корінного етносу, а «спеціалістів» зі Сходу.

Скільки ж нині потрібно інвестицій, щоб втілити в життя цей ущербний закон про багатомовність в унітарній державі Україна? Скільки треба перекладачів, знавців, зведень до єдиного цілого в районі, області, республіці? Суцільний ідіотизм, якого не бачив цивілізований світ. І це сліпий наслідок безграмотно перекладеної Європейської Хартії, яка закликає зовсім до іншого — до підтримки та збереження мов, які гинуть, а не тих, які розвиваються чи досі панують в екс-колоніях. Про це я неодноразово писав від дня прийняття і неправильного перекладу Хартії у своїх багатьох статтях. Комусь був вигідний зовсім інший, антиукраїнський (у цьому разі) переклад. Саме до мов, які відмирають в Україні, як відкрив віце-прем'єр України Б. Колесников, належить українська мова. І її треба захищати, але не міфічними інвестиціями, а елементарним бажанням держчиновників вищого рангу, Законом, який називається Конституцією, а не софістикою і мовною еквілібрістикою, до яких вдаються табачники, колесникови, єфремови і провокатори на кшталт колесніченків, корнілових. Бо якщо йти за логікою такого несподіваного «патріотизму» Б. Колесникова, то як зрозуміти твердження про те, що в Україні провадиться «суцільна українізація і витіснення російської мови зі сфер вжитку», мовляв, саме тому треба захищати її. Треба мати цинічність литвинівців-табачників, щоб таке заявляти в державі, де на кожному кроці все російське, як у Рязані чи

Калузі, де панує і розвивається мова не гнобленого віками народу, а мова вчорашнього колонізатора.

Ось що нині означає четвертий затулінський (читай — імперсько-шовіністичний) «державний» етап в Україні. Три попередні, як відомо, проголошувалися Москвою: а) в Україні відбувається суцільна українізація (ніби ж мала бути суцільна русифікація!) — перший етап; б) в Україні знищується російська мова — другий етап; в) російській мові надати статус офіційної — третій етап.

Саме про цей третій етап і мріяли імпершовіністи та домашні батуринські носи — холуї Кремля. Нині четвертий етап на стадії реалізації — знищення України як самостійної держави. Знищення завдяки сучасним Брюховецьким, Самойловичам і Пушкарям разом узятим. Тепер і вони впишуть свої імена в народну пам'ять (якщо табачники остаточно перепишуть українську історію і зроблять їх героями і патріотами Росії, як Іскру і Кочубея), і вони матимуть інше зрадницьке ім'я: квіслінги. З маленької літери.

Слово Просвіти. — 2011. — 30 червня — 6 липня. — Ч. 26 (611). — С. 7.

ЗМІСТ

Куди вас несе, брати наші?!	3
Дітям колонії.....	7
Кремлівська провокація світового масштабу	17
Скрипалі на замовлення, або Верховнорадівські квіслінги.....	27

Суспільно-політичне видання

Олег Черногуз

Куди вас несе, брати наші?!

Упорядники серії: Любов Голота, Євген Букет

Підписано до друку 5.09.2011. Формат 84x108/32. Гарнітура Georgia.
Папір офсетний. Обл.-вид. арк. 1,07. Ум.-друк. арк. 1,8.

ТОВ «Видавниче підприємство «Український пріоритет».
01033, м. Київ, вул. Саксаганського, 43-б. Тел/факс.+380 44 2359683.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції №4107 від 08.07.2011 р.

Видруковано: ТОВ «Атопол». Київ, б-р. Лепсе, 4.